

„Tak jsme tady,“ oznámil mi. „Vchod do hotelu máte za rohem, ale tam se bohužel nedá zastavit.“

Civěl jsem na uzavřenou budovu.

„É...“ začal jsem.

„Tohle je 301 Park Avenue,“ řekl řidič.

Na adrese, kterou mi dala Lucy, sídlil jeden z nejproslulejších hotelů na světě. Který byl ale zcela očividně mimo provoz.

Waldorf Astoria.

Co to má sakra být?

Zaplatil jsem šoferovi a vystoupil jsem. Patrně došlo k nějakému nedorozumění. Jenže já neměl čas to řešit. Waldorf Astoria byl dlouho mým nejoblíbenějším newyorským hotelem. Jako celek působil magicky. Bydlely v něm všechny známé osobnosti, které ve dvacátém století navštívily New York. *Všechny*. A teď byl zavřený, protože ho čas dostihl i předebral. Měl projít kompletní rekonstrukcí a otevřít až za několik let.

Naštvaně jsem zavolał Lucy.

Hned to zvedla.

„Promiň!“

No vida. Takže mi dala špatnou adresu.

„Zlato, prostě mi řekni správnou adresu a já tam zajedu.“

„Jakou správnou adresu?“ podivila se Lucy. Znělo to upřímně.

„Lucy, pošleš mě pro šachy, a když tam dojedu, ukáže se, že na té adrese je jenom zavřený hotel. Waldorf Astoria, abych byl přesný.“

„To je zvláštní,“ řekla Lucy. „Jinou adresu nemám. Myslela jsem, že mi voláš, protože už si ten balíček někdo vyzvednul.“

„Tady asi těžko,“ poznamenal jsem.

„Ale jo,“ trvala na svém Lucy. „Steve neříkal nic o tom, že by musel jezdit někam jinam.“

„Steve?“

„Svědék,“ vysvětlila mi Lucy.

Zmatek dostoupil vrcholu.

„Fajn,“ řekl jsem. „Tak abych to shrnul: Koupila jsi svému budoucímu manželovi šachy. Pořádila jsi je na aukci a měly se vyzvednout tady v New Yorku. Poprosila jsi mě, jestli bych pro balíček nezajel do Waldorfu, protože sis myslela, že tam bude, ale nejdřív jsi stejný úkol zadala i Stevovi. Je to tak?“

„Správně,“ odpověděla Lucy. „Steve mi vůbec neodpověděl, tak jsem zavolala tobě. Ale pak se najednou ozval. Šachy už vyzvednul a ty se můžeš v klidu vrátit do Švédska.“

Poznal jsem, že se usmívá. U jistých lidí to tak s úsměvy bývá.

„Myslel jsem, že svědek jsem já,“ namítnul jsem.

„Martine, ty jsi můj svědek. Steve je nejlepší kamarád mého snoubence.“

Jméno svého nastávajícího zmiňovala jen výjimečně. Mluvila o něm jako o svém snoubenci nebo jakkoli jinak, jen aby odvedla pozornost od velmi nepříjemné skutečnosti, koho si vlastně bere: Mého amerického kardiologa Michaela Grossmana. Muže, který mi zachránil život, když jsem při svojí značně vypjaté návštěvě Texasu dostal infarkt. Je tu ještě někdo, kdo musel americkému zdravotnictví zaplatit životní láskou?

Na semaforu se objevila zelená a auta zaburácela. Park Avenue není nejrušnější ulice na Manhattanu, ale z toho se nedá nic moc vyvozovat. V USA je všeho až příliš, tak to prostě je. Navíc všichni neustále troubí, čímž vzniká naprosto nešvédský rámus.

„Zavolám ti, až budu doma,“ řekl jsem Lucy. „Teď nemůžu mluvit.“

„Víš, cos mi slíbil,“ připomněla mi.

„Yes. Zastavím se u tebe a budu obdivovat šaty.“

Zase se usmála.

„Díky,“ řekla.

Položili jsme to. Kolem mě po chodníku prošla vysoká, hezká žena. Byla přitažlivá takovým tím živočišným způsobem. To mám rád.

Zato nemám rád, když něco zůstane nevysvětlené. Waldorf Astoria je sice kouzelný hotel, ale to nic neměnilo na faktu, že je zavřený. Totálně.

Rozhodl jsem se, že hotel obejdu. V oknech byly vylepené velké plakáty. Skoro tak velké jako cedule s nápisy, že je hotel zavřený a čeká ho „*exciting renovation*“. Slovo vzrušující jsem si s rekonstrukcemi zrovna moc často nespojoval.

Nakouknul jsem jedním oknem, snažil se přes ceduli podívat dovnitř.

Viděl jsem jen naprostou tmu.

V dalším okně byla taky tma. I v dalším. Obešel jsem jihozápadní roh hotelu a vydal jsem se po 49. ulici. Stručně řečeno, Steve (mimochodem pěkně pitomé jméno) neměl ani náhodou šanci tady šachy vyzvednout. Nemohl jsem si tu adresu nějak poplést? Rychle jsem si ověřil, že ne.

Zastrčil jsem telefon do kapsy u saka. Když jsem si ho zkoušel, Bella se vyjádřila, že vypadám jako Sherlock Holmes, což jsem si vyložil jako pochvalu. Přistoupil jsem ke vjezdu do garáže. Cedule oznamovala, že se zde vykládá zboží. Soukromé parkování je zakázáno.

Vjezd do garáže byl otevřený. Znělo to, jako by uvnitř běžel motor na neutrál, ale žádné vozidlo jsem neviděl. Pak motor utichl a už byl slyšet jen zcela dostačující hluk okolní dopravy.

Zůstal jsem stát u vjezdu. Rychle jsem přešel pohledem po fasádě a okolí garáže. Nikde žádné viditelné kamery. Zato jsem slyšel hlasy. Docela dost hlasů. Jako by hotel propustil většinu zaměstnanců, ale část si jich přece jen nechal a umístil je do garáže.

Blížily se ke mně rychlé kroky. Automaticky jsem couvnuł. Vzápětí se ve vratech objevil chlap. Měřil určitě dva metry a ramena měl úctyhodně široká.

„Co chcete?“ zeptal se. „Tady je zavřeno.“

Z celého jeho vzezření vyzařovalo cosi velmi nekompromisního. Když se zeptal „Co chcete?“, tón jeho hlasu naznačoval, že pokud během tří vteřin nevypadnu, stane se mně i všem pozůstalým něco strašného.

„Nic,“ odpověděl jsem. „Pardon, asi jsem si spletl cestu.“

Že já neumím držet hubu. Dodatek o tom, že jsem si spletl cestu, jsem si měl odpustit. Protože samozřejmě vzápětí přišla doplňující otázka:

„A kam jste šel?“

Sem. Právě sem.

Neměl jsem na vybranou. Musel jsem hrát blbého.

„No, ale možná jsem tady přece jenom správně,“ řekl jsem. „Měl jsem si vyzvednout balíček do Švédska. Ale...“

Muž se zamračil.

„Do Švédska? *The Royal?*“

The Royal?

Udělal jsem to jako Bella, když nerozumí otázce: pokrčil jsem rameny.

Muž si všiml mých rozpaků a postoupil o krok blíž.

„Pardon. Je mi jasné, že máte zavřeno. Prostě jsem se spletl.“

Otočil jsem se a vykročil k odchodu.

Ani moc rychle, ani moc pomalu. Spíš jako by se úspěšný člověk jako já nehodlal smířit s tím, že někde v New Yorku není vítaný.

Zabralo to.

Na Park Avenue jsem se zastavil na červené na přechodu. Bezděky jsem otočil hlavu a prohlídnul si velký hotel za sebou. Všechna okna zela temnotou a prázdnotou.

To by mě moc zajímalo, jak se tomu Stevovi, svědkovi číslo dvě, povedlo balíček pro Lucy v hotelu vyzvednout. Protože já sám jsem byl rád, že jsem odtamtud vyváznul živý.

Do Magdina a Henryho starožitnictví, které už vlastně bylo i *moje*, jsem dorazil chvilku před osmou večer. Měli ještě otevřeno, ale všichni zákazníci už odešli.

Stisknul jsem kliku, strčil jsem do dveří a ty se nehlučně otevřely. Venku pršelo, a než jsem za sebou zaklapl dveře, zavřel jsem deštník. Zatímco se Stockholm ani na jaře nevymanil z mrazivého sevření zimy, New York postihlo jakési rozmarné babí léto. Setřel jsem si studené dešťové kapky z obličeje a odložil deštník. Obchod byl relativně malý a výlohy vkusně vyzdobené, ale obě části podléhaly velmi přísné ostraze. Všude byly kamery, a navíc bezpečnostní alarm, který po spuštění během okamžiku proměnil obchod v Dan-tovo peklo.

Přelétl jsem pohledem po předmětech na policích a obrazech na zdech. První místnost by se dala přirovnat k jakémusi předpokoji, pravé poklady se nacházely až v další místnosti. Pokračoval jsem dál, do skutečné svatyně. Do pokoje s tlumeným osvětlením, který voněl jako knihovna, přestože tam knih měli pomálu. V jednom rohu byly schody do suterénu. Škvírkou nedovřených dveří jsem viděl, že se dole svítí. Předpokládal jsem, že Magda a Patrick Benson, náš prodavač, jsou o patro níž. Patrick byl mladík, který pro Magdu a Henryho pracoval už pět let. O umění a sběratelství toho věděl tolik, že jsem z něj měl bizarní dojem, že je na světě už aspoň tisíciletí.

Na stůl někdo připravil vysoké sklenky na šampaňské a v lednici na víno se chladily dvě láhve Dom Pérignon. Podíval jsem se na etiketu jedné z nich. Byl to ročník 1973 a já odhadoval, že jeho tržní cena se stabilně drží kolem čtyř set amerických dolarů.

Lucy se mě jednou zeptala, jestli mě nestresuje, když mám otevřít hodně drahou láhev vína.

„Co když to bude úplný patok?“ řekla. „Nejsi z toho na nervy?“

„Jsem,“ odpověděl jsem. „Otvírat drahá vína je strašně děsivé. Mnohem děsivější než například válka.“

Lucy obrátila oči v sloup a prohlásila, že to je pitomé přirovnání.

„O to mi právě šlo, zlato,“ řekl jsem.

Při té vzpomínce jsem se usmál. Potom už Lucy nebyla nervózní, když jsem otvíral drahá vína.

Ze suterénu se ozval jakýsi šramot. Pak jsem uslyšel hlasy. Nejdřív tlumené, postupně čím dál rozčilenější.

Automaticky jsem zamířil ke schodům do suterénu.

Jako první ke mně dolehl Magdin nosový hlas.

„Už o tom nechci slyšet ani slovo, rozumíš?“

Položil jsem ruku na kliku a chystal jsem se seběhnout dolů.

V tu chvíli odpověděl Patrick.

„Musím tě přece varovat. Chci pro tebe jen to nejlepší.“

Zarazil jsem se uprostřed kroku.

„Děkuju, já o tvou péči nestojím. A tohle je naposledy, co se o tom bavíme. Jasně?“

Opět promluvil Patrick:

„Jsi si jistá, že se na to opravdu hodí? Nic víc vědět nechci.“

O čem to sakra mluví?

„Martin Benner je to nejlepší, co mě a Henryho v životě potkalo. Zaslouží si stát se součástí naší firmy. A jen tak pro pořádek ti můžu prozradit, že za svůj podíl dobře zaplatil. Henry si nic jiného nepřál.“

Možná mi mělo být jasné, že nic není tak jednoduché, tak úžasné, jak se to jeví. Táhlo mi na pětáctýřicet, věděl jsem, že vánoční skřítek, velikonoční zajíček ani zoubková víla neexistují. Hádky v suterénu mě zaskočily asi tak na pět vteřin.